

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
8 У 5676/17
10.07.2018.године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Весне Лазаревић, председника већа, Јелице Пајовић и Гордане Богдановић, чланова већа, са судским саветником Иваном Гулан Радосављевић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. ..., ул. ...- у ..., чији је пуномоћник адвокат Милутин Томовић, адвокат из Панчева, ул. Живојина Мишића бр. 6, поднетој против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектор за имовинско-правне послове, Београд, ул. Кнеза Милоша бр. 20, ради поништаја решења број: 46-00-01682/2015-13 од 01.03.2017. године, уз учешће заинтересованих лица Б.Б. Из ..., ... и В.В. Из ..., ул. ..., чији је пуномоћник Леринц Јожеф, адвокат из Кикинде, Трг српских добровољаца бр. 30 и Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Зрењанину, Зрењанин, ул. Гимназијска бр. 7, у правној ствари враћања имовине, након усмене јавне расправе одржане дана 06.07.2018. године, у нејавној седници већа одржаној дана 10.07.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ ОДБИЈА

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора

III ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац А.А. ..., ул. ... да заинтересованим лицима Б.Б. Из ..., ... и В.В. Из ..., ул. ..., накнади трошкове управног спора у износу од 15.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде са законском затезном каматом од истека рока за добровољно извршење до коначне исплате

Образложење

Оспореним решењем одбијена је као неоснована жалба А.А. Из ..., ул. ..., изјављена против делимичног решења Агенције за реституцију Републике Србије-Подручне јединице Нови Сад, број: 46-001364/2014 од 19.10.2015. године, којим се враћа имовина и утврђује право својине законским наследницима бившег власника Г.Г. и то Б.Б. Из ..., у уделу од $\frac{1}{4}$ идеалних делова и В.В. Из ..., у уделу од $\frac{1}{4}$ идеалних делова на одузетој непокретној имовини и то, на пољопривредном земљишту на катастарској парцели број ... КО ..., уписаној у лист непокретности бр. ... КО ..., као приватна својина А.А., обим удела 1/1, у укупној површини од 35a07m².

Тужбом поднетом Управном суду дана 14.04.2017. године, тужилац је

оспорио законитост решења туженог наводећи да је погрешно и непотпуно првостепени орган у побијаном решењу утврдио чињенично стање. Пре свега, погрешно је утврђено да је А.А. Из ... спорну парцелу број ... у КО ..., стекло без накнаде, односно да парцелу није стекло теретним правним послом јер јесте стечена теретним правним послом. У поступку арондације у КО ..., по решењу Комисије за арондацију СО Панчево од 23.12.1964. године, ранијем сопственику парцела ... и ... обе у КО ..., у замену су дате парцеле број... и ..., обе у КО .... Парцеле број ... и ..., обе у КО ... купопродајним уговором закљученим дана 25.10.1963. године од физичких лица, као продаваца, купила је Д.Д., правни претходник А.А. Из ..., овде тужиоца, и правни претходник Ђ.Ђ., што је све утврђено у првостепеном решењу Агенције за реституцију -Подручне јединице у Новом Саду. Према томе, парцеле ... и ... стечене су теретним правним послом -куповином, те су као такве размењене за парцеле број ... и број .... Поред тога, из извештаја РГЗ -Службе за катастар непокретности Панчево број .../2014 од ....2015. године, након извршеног разграничења земљишта у друштвеној својини од земљишта у државној својини, може се утврдити да је парцела ... у КО ... стечена теретним правним послом. Стога је погрешно становиште првостепеног органа да је А.А. Из ... у обавези да парцелу број ... у КО ... врати наследницима ранијег сопственика Г.Г., јер је по становишту другостепеног органа А.А. Из ... од свог правног претходника наведену парцелу добила без накнаде. У поступку арондације није извршено одузимање земљишта у приватној својини, како то погрешно тврди другостепени орган. У овом случају у поступку арондације замењено је земљиште које је стечено теретним правним послом, тј. земљиште које је купила Д.Д., правни претходник тужиоца. Према томе, у фонд земљишта Ђ.Ђ. наведеном арондацијом јесте у друштвену својину пренето земљиште из приватне својине, али је за исто земљиште дато у замену земљиште које је стечено теретним послом, а није дато у замену земљиште које је национализовано или одузето из приватне својине. Сматра да је за доношење правилне и законите одлуке у овом случају, ирелевантан Уговор о преносу права коришћења без накнаде од 16. марта 1993. године на који се позива орган јер је тим уговором само формално извршен пренос права коришћења спорне парцеле на правног претходника тужиоца Е.Е. Из ..., јер је наведена парцела од стицања била у поседу тужиоца и наведеним уговором је само реализована деоба имовине између Ж.Ж., као правног следбеника Ђ.Ђ. и З.З. и осталих чланова Ж.Ж. међу којим члановима је било и Е.Е. Из ..., правни претходник тужиоца. Наведеним уговором је на све чланове Ж.Ж. извршен формални пренос права коришћења земљишта које су они као чланови стекли и користили. Спорно пољопривредно земљиште је стечено теретним правним послом, јер је за исту парцелу на име накнаде ранијем сопственику дато друго земљиште које је стечено куповином, теретним правним послом. Стога је апсолутно небитно како је А.А, из ... стекло наведену парцелу ако је Ђ.Ђ. правни претходник А.А. наведену парцелу стекао теретним правним послом. У овом случају за доношење правилне и законите одлуке једино је битно да је спорна парцела... у КО ... прешла у друштвену својину теретним правним послом. У првостепеном и у другостепеном решењу утврђено је да је у поступку арондације ранијем сопственику парцеле ... у КО Омољница дата друга парцела у накнаду. Међутим, ни првостепени ни другостепени орган нису утврдили ко је ранији сопственик парцеле број ... КО ... који је био учесник у поступку арондације наведене парцеле. Поред тога, првостепени орган је утврдио да је парцеле број ... и ..., обе у КО ... купопродајним уговором закљученим дана 25.10.1963. године од физичких лица као продаваца, купила Д.Д., правни претходник

А.А. Из .... С друге стране, првостепени орган је утврдио да је учесник у поступку арондације био Ђ.Ђ., а није утврдио у каквом односу су били Ђ.Ђ. и Д.Д. ..., чије земљиште је унето у замену. Дајући нејасне и противречне разлоге у својим решењима и првостепени и другостепени орган су учинили битну повреду одредаба поступка. Имајући ово у виду, очигледно је да су изреке наведених решења неразумљиве и у супротности са разлозима који су дати у решењима. Након извршене приватизације А.А. у току 2006. године ово пољопривредно друштво је постало приватно власништво и то тако што је 30% капитала предузећа било у власништву малих акционара -радника предузећа, а 70% капитала је било у власништву купца по уговору о куповини 70% друштвеног капитала предузећа који уговор је закључен са Агенцијом за приватизацију, као продавцем. Стога је и пољопривредно земљиште, као део капитала предузећа, било предмет приватизације предузећа. Након извршене приватизације капитал предузећа је био 100% у приватном власништву, те је на тај начин и власништво над пољопривредним земљиштем предузећа било 100% у приватној својини. Истакао је да из наведених разлога не постоји обавеза А.А. на враћање спорног пољопривредног земљишта. Из свих напред наведених разлога, очигледно је да је спорна некретнина-пољопривредно земљиште парцела број ... у КО ... стечена теретним правним пословима и не постоји никаква обавеза А.А. из ... на враћање истог земљишта наследницима бившег власника. Предложио је да Суд уважи тужбу и поништи оспорено решење и врати предмет на поновно одлучивање. На усменој јавној расправи тужилац је преко пуномоћника остао у свему при наводима тужбе указујући да је суштина овог спора у томе да ли је тужилац предметне непокретности стекао теретним правним послом или не. Првостепени орган је у спроведеном поступку утврдио да је правни претходник тужиоца парцеле дате у замену у поступку арондације, за парцелу ... КО ... стекао куповином, дакле теретним правним послом и као такве их је заменио за наведену парцелу. Очигледно је да се ради о теретном правном послу којим је спорна парцела стечена од стране правног претходника тужиоца, па је стога јасно да су првостепени и другостепени орган погрешно применили материјално право, одредбу члана 25. став 1. тачка 3) Закона о враћању одузете имовине и обештећењу. Указао је да је небитно у овом случају применити Уговор о преносу права коришћења из 1993. године јер је тим уговором вршен пренос права коришћења између носилаца права друштвене својине, а спорна парцела је стечена 30 година раније теретним правним послом и као таква ушла у друштвену својину. Предложио је да Суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и обавезе туженог на накнаду трошкова управног спора у износу од 30.000,00 динара за састав тужбе и 31.500,00 динара за приступ на расправу.

Тужени орган је у одговору на тужбу у свему остао при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења са предлогом да суд тужбу, као неосновану, одбије.

Заинтересована лица Б.Б. и В.В. су у одговору на тужбу преко пуномоћника навели да су првостепени и другостепени орган у поступку реституције поступали законито и донели законите одлуке и да су разматрали наводе тужиоца, које сада садржи тужба, тако да тужилац у тужби не истиче ништа ново у односу на то што је истицао у поступку реституције и у својој жалби на првостепену одлуку. Предложили су да Суд тужбу одбије и да обавезе тужиоца да сноси трошкове овог поступка са законском каматом од пресуђења до исплате захтевајући трошкове за састав одговора на тужбу у износу од 15.000,00 динара.

Заинтересовано лице Република Србија није дала одговор на тужбу.

Управни суд је одржао усмену јавну расправу дана 06.07.2018. године,

применом одредбе члана 34. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник Републике Србије”, бр. 111/09), у присуству пуномоћника тужиоца са заступником државног капитала, а у одсуству уредно позваних туженог органа, пуномоћника заинтересованих физичких лица и законског заступника Републике Србије, у складу са одредбом члана 38. Закона о управним споровима.

По разматрању навода тужбе, одговора на тужбу и свих списа ове управне ствари и навода изнетих на усменој јавној расправи, испитујући оспорени управни акт у смислу одредбе члана 41. Закона о управним споровима, након усмене јавне расправе одржане у смислу одредби члана 2, члана 33. став 1, члана 34. став 2. и члана 38. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је тужба неоснована.

Према стању у списима предмета и разлозима из образложења оспореног решења, првостепеним решењем у тачки 1. усвојен је захтев, враћа се имовина и утврђује право својине законским наследницима бившег власника Г.Г. и то, Б.Б. Из ..., у уделу од $\frac{1}{4}$ идеалних делова и В.В. Из ..., у уделу од $\frac{1}{4}$ идеалних делова на одузетој непокретној имовини и то, на пољопривредном земљишту на катастарској парцели број ... КО ..., уписаној у лист непокретности бр. ... КО ..., као приватна својина А.А. , обим удела 1/1, у укупној површини од 35а07м², а која имовина је одузета у поступку аграрне реформе од бившег власника Г.Г. Одлуком Округног Народног одбора у Панчеву Број: .../46 од ...1946. године, Коначном одлуком Округног Аграрног суда у Панчеву Број: .../1946 од ....1946. године и Одлуком Округног Аграрног суда у Панчеву број .../46 од ...1946. године. У тачки 2. обавезује се А.А. , као власник, да по правноснажности овог решења пренесе право својине подносиоцима захтева из тачке 1. диспозитива, са уделима утврђеним у тачки 1. диспозитива овог решења. У тачки 3. је одређено да се непокретности из тачке 1. диспозитива, предају у државину законским наследницима бившег власника, по скидању усева, а најкасније до 30. октобра године у којој је решење постало извршно, а уколико решење постане извршно после овог датума у року од 8 дана од скидања првог наредног усева у следећој години. У тачки 4. налаже се надлежном органу за упис права на непокретностима да на основу овог решења, а по његовој правноснажности, изврши упис права својине на непокретности описаној у тачки 1. диспозитива овог решења у корист Б.Б. и В.В., са уделима утврђеним у тачки 1. диспозитива овог решења. У тачки 5. налаже се надлежном органу за упис права на непокретностима да на основу овог решења, а по његовој правноснажности изврши брисање свих хипотекарних терета забележених у било чију корист на непокретностима из тачке 1. диспозитива овог решења. У тачки 6. је одређено да ће о преосталом делу захтева, о коме није одлучено овим решењем бити одлучено накнадно, посебним решењем када се за то стекну услови у складу са законом и у тачки 7. да је враћена имовина у слободном промету, а Република Србија, Аутономна покрајина Војводина, односно јединица локалне самоуправе имају право прече куповине приликом њеног првог отуђења. Првостепени орган је нашао да је у спроведеном поступку, на основу извода из матичних књига умрлих и рођених и решења о наслеђивању, утврђено да су подносиоци захтева Б.Б. и В.В. деца бившег власника И.И., те им у смислу члана 5. став 1. и члана 47. став 5. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, а по законском реду наслеђивања сагласно члану 9. Закона о наслеђивању („Сл.гласник РС”, бр.46/95 и 101/2003) као законским наследницима ранијег власника припада право на враћање предметне имовине по Закону о враћању одузете имовине и обештећењу. С обзиром да је парцела ... КО ..., новог премера настала од парцеле ...

КО ..., старог премера на којима је И.И. била власник у уделу од $\frac{1}{2}$ идеалног дела, а да подносиоцима захтева као законским наследницима припада удео од по $\frac{1}{2}$ идеалног дела у праву на враћање одузете имовине од бившег власника то је приликом одређивања удела одлучено као у диспозитиву решења. У поступку који је претходио доношењу ожалбеног решења утврђено је да су решењем Комисије за арондацију СО Панчево од 23.12.1964. године, кат. парцеле бр. ... и ..., обе КО ..., обухваћене арондацијом и припојене земљишном фонду Ђ.Ђ., те да је сопственику наведених парцела дато у накнаду земљиште на парцелама бр. ... и ... КО .... Цитирајући одредбе члана 9. став 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, првостепени орган је у поступку који је претходио доношењу ожалбеног решења утврдио да је Закључком Владе Републике Србије бр. 023-6261/2013 од 31. јула 2013. године, усвојен Програм мера и активности у поступку реструктурирања привредних друштава које се баве пољопривредном делатношћу, а који се односи и на А.А. Из ..., и да је једна од мера која је предвиђена предметним Програмом и та да ће надлежне Службе за катастар непокретности Републичког геодетског завода на основу захтева привредног друштва у хитном поступку уписати право приватне својине привредног друштва на непокретностима које су у надлежном регистру уписане као друштвена својина на основу доказа да је код наведеног привредног друштва раскинут уговор о продаји капитала, односно извршити исправке уписа које су настале након раскида уговора о продаји капитала уколико је уместо приватне својине привредног друштва уписана друштвена својина. Поступајући орган је утврдио да је на основу наведеног закључка Владе уписана приватна својина привредног друштва А.А. Из ... те да је А.А. у конкретном случају обвезник враћања предметне имовине у натуралном облику. Утврђено је да је А.А. АД стекло право коришћења на парцели ..., која је била у друштвеној својини, без накнаде, и то на основу Уговора о преносу права коришћења без накнаде, закљученог у Панчеву, дана 16.03.1993. године, са Ж.Ж.. Поступајући орган је ценио наводе А.А. да је предметно земљиште стекло теретним правним послом, али је нашао да су ти наводи без утицаја, из разлога што је из документације утврђено да је право коришћења на парцели ... КО ... у друштвеној својини, уз накнаду стекао Ђ.Ђ., чији је правни следбеник Ж.Ж., право коришћења пренео без накнаде Е.Е., правном претходнику А.А.. У првостепеном поступку је увидом у уговор о преносу права коришћења без накнаде, који је закључен у Панчеву дана 16.3.1993. године, утврђено да је Ж.Ж., правни следбеник Ђ.Ђ., као носилац права коришћења на непокретностима у друштвеној својини, између осталог и на кат. парц. бр. ... КО ..., површине 35а07м², пренео своје право коришћења на наведеним непокретностима Е.Е. без накнаде. Дакле, имајући у виду одредбе члана 15. став 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, на основу којих је од значаја да ли је ималац односно обвезник враћања, у овом случају А.А., стекао уз накнаду или без, имовину која је подржављена, одлучено је као у диспозитиву овог решења. На основу спроведеног доказног поступка по оцени овог органа су утврђене све одлучне чињенице које су предуслов за враћање одузете имовине прописане Законом о враћању одузете имовине и обештећењу и то: да је бившем власнику имовина одузета на основу прописа који су таксативно наведени у закону (чл. 2), да су подносиоци захтева законски наследници бившег власника, утврђени у складу са прописима који уређују наслеђивање у Републици Србији и са одредбама овог закона (чл. 5), да нема законских ограничења за натуралну реституцију (чл. 25). Имајући у виду изнето, а у складу с начелом приоритета враћања одузете имовине у натуралном облику (члан 8.

Закон о враћању одузете имовине и обештећењу) одлучено је као у тачки 1. диспозитива овог решења. Одлучујући о поднетој жалби, тужени је оценио да је одлука првостепеног органа, садржана у диспозитиву ожалбеног решења, правилна и на закону заснована, јер су у конкретном случају испуњени сви законски услови за враћање предметне имовине законским наследницима бивше власнице, у утврђеним уделитема. Оценио је као неоснован жалбени навод да је правни претходник жалиоца Ђ.Ђ. стекао предметну парцелу теретним правним послом, у поступку арондације у КО ..., јер је утврђено да је у поступку арондације, извршено одузимање земљишта у приватној својини од сопственика земљишта и пренос тог земљишта у друштвену својину (као и припајање истог фонду Ђ.Ђ.), те је сопственику одузетог земљишта, као накнада дато друго земљиште у друштвеној својини, из фонда Ђ.Ђ., те да се из наведеног може закључити да Ђ.Ђ. није стекао предметно земљиште теретним правним послом, тј. наведеним решењем, јер се у конкретном случају радило о земљишту у приватној својини физичког лица које је пренето у друштвену својину, а које је унето у фонд Ђ.Ђ., те да је Ђ.Ђ. стекао право коришћења истог. Осим тога, оценио је да је у овом предмету од кључног значаја чињеница да је правни претходник жалиоца Е.Е., стекао предметно земљиште, односно право коришћења тог земљишта без накнаде, и то на основу Уговора о преносу права коришћења без накнаде који је закључен 16. марта 1993. године између Ж.Ж. и Е.Е.. Имајући у виду наведено, оценио је да ожалбеним решењем није повређена одредба члана 25. став 1. тачка 3) Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, односно да предметно земљиште може бити враћено законским наследницима бившег власника на основу тог закона. Такође, оценио је као неоснован навод да је након извршене приватизације А.А. капитал предузећа био 100% у приватном власништву, да је на тај начин и власништво над пољопривредним земљиштем било 100% у приватној својини, те да не постоји обавеза А.А. на враћање тог земљишта. Ово стога што је у конкретном случају утврђено да жалилац није стекао предметно земљиште у редовном поступку приватизације, већ да је право својине жалиоца на том земљишту уписано по хитном поступку на основу наведеног закључка Владе Републике Србије од 31.7.2013. године и да је на наведени начин, по оцени туженог, повређена одредба члана 62. став 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, те је утврђено да земљиште за које је поднет захтев у овом поступку може бити предмет враћања у складу са тим законом. Оценивши и остале жалбене наводе неоснованим и без утицаја на доношење другачије одлуке у овом предмету, оспореним решењем тужени је одбио тужиоца применом одредаба члана 230. Закона о општем управном поступку.

Одредбама члана 5. став 1. тачка 1) Закона о враћању одузете имовине и обештећењу („Службени гласник РС”, бр. 72/11.... 142/14), прописано је да право на враћање имовине или обештећење има домаће физичко лице које је бивши власник одузете имовине, а у случају његове смрти или проглашења умрлим - његови законски наследници, утврђени у складу са прописима који уређују наслеђивање у Републици Србији и са одредбама овог закона.

Одредбама члана 8. став 1. истог закона прописано је да се одузета имовина враћа бившем власнику у својину и државину, а ако то према овом закону није могуће, бивши власник има право на обештећење.

Одредбама члана 25. став 1. тачка 3) истог закона прописано је да се не враћа право својине на пољопривредном и шумском земљишту ако је, на дан ступања на снагу овог закона земљиште у друштвеној, односно задружној својини стечено

теретним правним послом.

Одредбама члана 62. овог закона прописано је да од ступања на снагу овог закона имовина која је одузета бившим власницима, а за коју је поднета пријава у складу са Законом о пријављивању и евидентирању одузете имовине („Службени гласник РС”, број 45/05), а по одредбама овог закона може бити враћена, не може бити предмет отуђивања, хипотеке или залогe, до правноснажног окончања поступка по захтеву за враћање (став 1). Акт отуђења и оптерећења имовине који је супротан одредбама овог члана је ништав (став 4).

Полазећи од наведеног чињеничног и правног стања ствари, Управни суд је нашао да је правилно одлучио тужени орган када је у поступку, у коме није било повреде правила поступања од утицаја на правилност решавања ове управне ствари, донео оспорено решење и за своју одлуку дао јасне, аргументоване и правилне разлоге, које у свему прихвата и овај суд. По оцени овог суда правилно је тужени орган нашао да су у поступку који је претходио доношењу ожалбеног решења правилно утврђене све одлучне чињенице које су услов за враћање одузете имовине прописане Законом о враћању одузете имовине и обештећењу и то: да је бившем власнику имовина одузета на основу прописа који су таксативно наведени у члану 2. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, да су у складу са чланом 5. истог закона, подносиоци захтева законски наследници бившег власника, утврђени у складу са прописима који уређују наслеђивање у Републици Србији, да нема законских ограничења за натуралну реституцију у смислу наведених одредаба члана 25. овог закона и да је у складу с начелом приоритета враћања одузете имовине у натуралном облику у складу са чланом 8. истог закона правилно одлучено као у тачки 1. диспозитива ожалбеног решења.

Ценећи наводе тужбе, Суд је нашао да су они без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења и не могу довести до другачијег одлучивања у овој правној ствари, посебно имајући у виду да су сви наводи тужбе у суштини поновљени наводи жалбе, које је тужени орган у складу са одредбом члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ”, бр. 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС”, бр. 30/10) већ ценио и о њима се у оспореном решењу детаљно изјаснио.

Суд је посебно ценио тужбени навод да је правни претходник тужиоца парцеле дате у замену у поступку арондације, за парцелу ... КО ... стекао куповином, дакле теретним правним послом и као такве их је заменио за наведену парцелу те да се стога ради о теретном правном послу којим је спорна парцела стечена од стране правног претходника тужиоца и да су првостепени и другостепени орган погрешно применили материјално право, одредбу члана 25. став 1. тачка 3) Закона о враћању одузете имовине и обештећењу истичући и да је небитно у овом случају применити Уговор о преносу права коришћења из 1993. године јер је тим уговором вршен пренос права коришћења између носилаца права друштвене својине, а спорна парцела је стечена 30 година раније теретним правним послом и као таква ушла у друштвену својину, али су ти наводи неосновани. Ово стога што је у поступку арондације, извршено одузимање земљишта у приватној својини од сопственика земљишта и пренос тог земљишта у друштвену својину, као и припајање фонду Ђ.Ђ., па је сопственику одузетог земљишта, као накнада дато друго земљиште у друштвеној својини, из фонда Ђ.Ђ.. Према томе, Ђ.Ђ. није стекао предметно земљиште теретним правним послом, јер се у конкретном случају радило о земљишту у приватној својини физичког лица које је пренето у друштвену својину, а које је унето у фонд Ђ.Ђ., те да

је Ђ.Ђ. стекао право коришћења земљишта. Осим тога, правни претходник тужиоца Е.Е., стекао је предметно земљиште, односно право коришћења тог земљишта без накнаде, на основу Уговора о преносу права коришћења без накнаде који је закључен 16. марта 1993. године између Ж.Ж. ... и Е.Е.. Имајући у то у виду, није повређена одредба члана 25. став 1. тачка 3) Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, односно да предметно земљиште може бити враћено законским наследницима бившег власника на основу тог закона.

Неосновани су и тужбени наводи да не постоји обавеза А.А. на враћање спорног пољопривредног земљишта јер је након извршене приватизације капитал предузећа био 100% у приватном власништву, те је на тај начин и власништво над пољопривредним земљиштем предузећа било 100% у приватној својини. Ово стога што тужилац није стекао предметно земљиште у редовном поступку приватизације, већ на основу закључка Владе Републике Србије од 31.7.2013. године када су већ на снази биле цитиране одредбе члана 62. став 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, због чега је и утврђено да земљиште за које је поднет захтев у овом поступку може бити предмет враћања у складу са тим законом.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. ст. 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр.111/09), одлучио као у диспозитиву пресуде.

Одлуку као у ставу II диспозитива пресуде, Суд је донео применом одредаба чл. 66. и 67. Закона о управним споровима у вези са чл. 150. и 153. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/11...55/14), на чију сходну примену упућује одредба члана 74. Закона о управним споровима, имајући у виду да тужилац у овом спору није успео, због чега му право на накнаду трошкова, не припада.

Одлучујући о захтеву заинтересованих лица Б.Б. и В.В. Из ..., за накнаду трошкова управног спора, сагласно одредбама члана 66. и 67. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09), Управни суд је применом одредаба чл. 150, 153. став 1. и члана 154. и 162. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС” бр. 72/11), на чију сходну примену упућује одредба члана 74. Закона о управним споровима, нашао да је захтев основан, с обзиром да је заинтересовано лице имало трошкове на име састава одговора на тужбу у износу од 16.500,00 динара у вези са одредбама члана 4. и 15 и у складу са Тарифним бројем 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС”, бр. 121/12), у границама захтева истакнутих у одговору на тужбу, сагласно одредби члана 163. став 2. Закона о парничном поступку, па је заинтересованом лицу и досуђено ставом III диспозитива ове пресуде цео захтевани износ од 15.000,00 динара. На досуђени износ заинтересованим лицима је сагласно одредбама члана 277. став 1, 278. и 324. Закона о облигационим односима („Службени лист СФРЈ”, бр. 29/78, 39/85, 45/84 и 57/89 и „Службени лист СРЈ”, бр. 31/93,22/99, 23/99, 35/99 и 44/99), досуђена и законска затезна камата у складу са одредбом члана 3. Закона о затезној камати („Службени гласник РС” број 119/12) и то од дана истека рока за добровољно испуњење обавезе који у овом случају износи 15 дана од дана пријема пресуде од стране туженог органа, па до исплате

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 10.07.2018. године, 8 У 5676/17

**Записничар,
Ивана Гулан Радосављевић ,с.р.**

**Председник већа - судија
Весна Лазаревић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП